

Arrest

nr. 349 522 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten (1):

Naam : D.

voornaam : A.

*geboortedatum : *.*.1977*

geboorteplaats : Onbekend

nationaliteit : Onbepaald

*ALIAS: D.A., geboren op *.*.1992, onderdaan van Algerije.*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 26.06.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal.

Op 23/05/2024 werd de politie geroepen naar de vestiging van het warenhuis [...] in Antwerpen omdat betrokkene er zou zijn betrapt op winkeldiefstal. Hij wordt tevens herkend als de persoon die er reeds 19 maal voordien, tussen 15/01/2024 en 21/05/2024 zaken zou hebben gestolen. Aan de hand van de camerabeelden van de winkel zijn er aanwijzingen van betrokkenheid van een mededader welke niet kon worden aangetroffen noch geïdentificeerd.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 19.06.2024. Hij vulde het hoorrecht in samen met de terugkeerbegeleider maar weigerde het hoorrecht te ondertekenen.

-Betrokkene verklaarde in België te zijn sinds mei 2022, hij had Algerije al verlaten in 2014 en is dan voor een drietal jaar naar Spanje gereisd (illegaal) en daarna doorgereisd naar Frankrijk voor twee jaar (illegaal). Daarna is hij verder naar België doorgereisd met de trein.

Betrokkene is naar België gekomen om er te kunnen werken zonder identiteitsdocumenten, omdat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten. Hij heeft als schilder gewerkt (zonder contract).

Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, kind(eren), en/of familie in België te hebben.

Betrokkene verklaarde problemen aan zijn oor (gat in binnenoor) te hebben omdat hij in de gevangenis geslagen werd. Hij staakt zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen.

Betrokkene wil niet terugkeren naar Algerije omdat zijn familie in Frankrijk woont. Hij heeft niets of niemand in Algerije. Zijn vingerafdrukken werden reeds in Frankrijk genomen. Zijn moeder (M.Ha., +- 52 jaar) en zus (D.H.) verblijven in Frankrijk en hij wil bij hen gaan wonen.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming op 07.08.2024. Hij deed afstand van zijn verzoek op 12.08.2024

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2. 1. Het tweede middel luidt als volgt:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van

een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

2. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel (evenredig) zou zijn.

De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op 8 jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is.

Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordeling van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Dit geldt in het bijzonder omdat in casu een inreisverbod werd opgelegd met een duurtijd van 8 jaar, hetgeen een bijzonder langdurige periode uitmaakt.

De duurtijd van het inreisverbod (8 jaar) veronderstelt een bijzonder nauwkeurige belangenafweging door verweerder, hetgeen niet blijkt.

3. Het blijkt niet dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de vaststellingen die werden gemaakt in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 26 juni 2024.

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd hebben betrekking op winkeldiefstal in een afgebakende tijdperiode.

Hoewel de feiten hebben geleid tot een gevangenisstraf, moet worden benadrukt dat het hier gaat om vermogensdelicten zonder geweld of bedreiging. De winkeldiefstallen waren gericht op goederen en niet op personen, zodat er geen sprake was van fysiek gevaar voor de samenleving of directe aantasting van de fysieke integriteit van derden.

De opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden, hoewel niet te onderschatten, betreft reeds een afdoende bestraffing binnen het nationale strafrechtelijk systeem. Het opleggen van een bijkomend inreisverbod van acht jaar vormt een disproportionele bijkomende sanctie die verder reikt dan wat noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen.

De notie “openbare orde” moet restrictief worden geïnterpreteerd en vereist een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging. Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk geoordeeld dat enkel feiten die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, een inbreuk op de openbare orde kunnen rechtvaardigen. Loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen of de maatschappelijke afkeuring van bepaalde gedragingen is daartoe niet voldoende.

Uit de feiten blijkt echter niet dat verzoeker een blijvende of structurele bedreiging vormt voor de samenleving, aangezien zijn gedrag beperkt bleef tot winkeldiefstallen binnen een korte tijdperiode. Er is geen aanwijzing dat hij betrokken was bij georganiseerde criminaliteit, geweldsmisdrijven of feiten die de fundamentele belangen van de samenleving aantasten.

Verzoeker liep ook niet eerder een veroordeling op.

Verzoeker trachtte zich staande te houden in de illegaliteit. Hij werkte als schilder en probeerde zo in zijn levensonderhoud te voorzien. Dit was echter moeilijk voor verzoeker, waartoe hij de stap zette naar de winkeldiefstallen. Deze omstandigheden werden onvoldoende in overweging genomen.

Hierom dient te worden vastgesteld dat het enkel verwijzen naar de maatschappelijke ernst van de gepleegde feiten onvoldoende is om te besluiten dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde die een langdurig inreisverbod van acht jaar rechtvaardigt.

In de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op een zorgvuldige en redelijke manier een oordeel heeft gevormd in welke mate dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde” in de zin van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, temeer gelet op de zeer lange duurtijd van het inreisverbod (8 jaar).

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Het besluit tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is eveneens disproportioneel in het licht van de persoonlijke en familiale omstandigheden van betrokkene. Uit artikel 8 EVRM volgt dat bij beslissingen die een inmenging vormen in het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, steeds een zorgvuldige belangenafweging moet plaatsvinden.

Betrokkene kan niet terugkeren naar Algerije, het land dat hij in 2014 heeft verlaten. Hij beschikt in dat land niet langer over een sociaal netwerk of enige vorm van opvang. Een terugkeer zou hem in een uiterst precaire en geïsoleerde situatie brengen. Daartegenover staat dat hij in Frankrijk wel degelijk een gezinsleven onderhoudt, aangezien zijn moeder en zijn zus daar verblijven. Het is zijn uitdrukkelijke wens om zich bij hen te voegen en zijn leven op een stabiele en legale manier verder op te bouwen.

Hierdoor wordt vermeden dat verzoeker zich opnieuw zou meten lenen tot een (winkel)diefstal omwille van zijn precaire situatie.

Door het inreisverbod wordt dit gezinsleven echter volledig onmogelijk gemaakt, aangezien het verbod niet alleen België, maar ook Frankrijk en de gehele Schengenzone omvat. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene zijn nauwe familiebanden niet kan beleven en dat een daadwerkelijke hereniging met zijn naasten structureel wordt verhinderd. Een dergelijk gevolg staat in schril contrast met het vereiste dat een inreisverbod steeds moet worden getoetst aan het proportionaliteitsbeginsel en aan de mensenrechtenverplichtingen die voor de overheid gelden.

Het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben herhaaldelijk benadrukt dat autoriteiten bij het opleggen van maatregelen die leiden tot verwijdering of langdurige uitsluiting, rekening moeten houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in Europa, de intensiteit van zijn familiebanden, de mate van integratie en de gevolgen van de maatregel voor het privé- en gezinsleven. In het onderhavige geval leidt het achtjarige inreisverbod tot een onevenredige inmenging in het recht op gezinsleven, die niet noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde, nu er geen actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging kan worden aangetoond.

Gelet op deze elementen moet worden geconcludeerd dat het opgelegde inreisverbod niet strookt met de vereisten van proportionaliteit en noodzakelijkheid, noch met de bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM.”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij onder meer wat volgt:

“Uit de bestreden beslissing volgt dat de gemachtigde belang heeft gehecht aan het feit dat verzoeker niet minder dan 19 feiten van winkeldiefstal pleegde over een periode van vier maanden; aan de maatschappelijke ernst van deze feiten en aan het feit dat verzoeker niet heeft gearzeld de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die de deugdelijkheid van de gedane vaststellingen onderuit haalt.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en

of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Verzoeker betwist op zich niet dat aan hem een inreisverbod kon worden afgeleverd. Hij betwist wel dat er een inreisverbod voor de duur van 8 jaar kon worden opgelegd.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Aangezien de verwerende partij in casu opteert voor een inreisverbod voor 8 jaar, moet zij dus aantonen dat verzoeker een “*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”.

Aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de bestreden beslissing wordt over de “*ernstige bedreiging voor de openbare orde*” als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd veroordeeld op 26.06.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal.

Op 23/05/2024 werd de politie geroepen naar de vestiging van het warenhuis [...] in Antwerpen omdat betrokkene er zou zijn betrapt op winkeldiefstal. Hij wordt tevens herkend als de persoon die er reeds 19 maal voordien, tussen 15/01/2024 en 21/05/2024 zaken zou hebben gestolen. Aan de hand van de

camerabeelden van de winkel zijn er aanwijzingen van betrokkenheid van een mededader welke niet kon worden aangetroffen noch geïdentificeerd.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Verzoeker betoogt dat hieruit niet blijkt dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke manier een oordeel heeft gevormd in welke mate dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”* in de zin van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat niet blijkt dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de vaststellingen die werden gemaakt in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 26 juni 2024. Hij wijst erop dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd betrekking hebben op winkeldiefstal in een korte tijdsperiode; dat het hier gaat om vermogensdelicten zonder geweld of bedreiging; dat de winkeldiefstallen waren gericht op goederen en niet op personen, zodat er geen sprake was van fysiek gevaar voor de samenleving of directe aantasting van de fysieke integriteit van derden; dat er geen aanwijzing is dat verzoeker betrokken was bij georganiseerde criminaliteit, geweldsmisdrijven of feiten die de fundamentele belangen van de samenleving aantasten; dat hij de stap zette naar de winkeldiefstallen omdat hij door zijn illegaliteit en werk als schilder moeilijk in zijn levensonderhoud kon voorzien en dat hij niet eerder een veroordeling opliep. Hij betoogt dat deze omstandigheden onvoldoende in overweging werden genomen. Hij meent dat uit de feiten niet blijkt dat verzoeker een structurele bedreiging vormt voor de samenleving. Hij stelt dat volgens het Hof van Justitie de notie *“openbare orde”* restrictief moet worden geïnterpreteerd en een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging vereist en dat een loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen of de maatschappelijke afkeuring van bepaalde gedragingen daartoe niet voldoende is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het vonnis van 26 juni 2024 waarnaar zowel verzoeker als de verwerende partij verwijzen, zich niet in het administratief dossier bevindt. De Raad kan een en ander dus niet nagaan. Dit is problematisch nu verzoeker niet betwist dat hij is veroordeeld voor feiten van winkeldiefstal, maar wel wijst op de omstandigheden waaronder hij deze feiten heeft gepleegd, de afwezigheid van het gebruik van geweld of bedreiging en dat er geen aanwijzingen zijn dat er sprake is van georganiseerde criminaliteit. Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker werd veroordeeld voor feiten van winkeldiefstal, kan de Raad door de afwezigheid van het vonnis in het administratief dossier niet nagaan of verzoeker kan gevolgd worden in zijn weergave van de omstandigheden waaronder de feiten zijn gepleegd. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling voor *“diefstal”*, de strafmaat en enkele vage en voorwaardelijke omschrijvingen van de gepleegde feiten. Wat het door verzoeker geponeerde gebrek aan georganiseerde criminaliteit betreft, bijvoorbeeld, wordt dit in de bestreden beslissing enigszins tegengesproken doordat erop wordt gewezen dat er *“aanwijzingen”* zijn van een ongeïdentificeerde mededader. Om de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen, is het dus essentieel om inzage te hebben in het vonnis om de waarachtigheid en de relevantie van deze vermelding na te gaan. Bovendien concludeert de verwerende partij dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, terwijl de wet voorschrijft dat *“een inreisverbod van meer dan vijf jaar pas kan worden opgelegd indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*, hetgeen onmiskenbaar een andere maatstaf is waaraan moet worden getoetst. Er wordt verder weliswaar gesproken over *“maatschappelijke ernst”* en een *“zeer ernstige (verstoring) van de openbare orde”*, maar zoals reeds eerder gesteld moeten *“ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”*, waarbij die eersten het idee vertalen dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, hetgeen niet voor de hand ligt wanneer het gaat om – weliswaar verschillende – winkeldiefstallen met betrekking tot dewelke niet kan worden nagegaan in welke omstandigheden ze werden gepleegd. De Raad kan gelet op al het voorgaande niet nagaan of de verwerende partij op grond van alle juiste feitelijke gegevens in het dossier binnen de perken van de redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”* in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod voor acht jaar heeft opgelegd. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Het verweer in de nota, dat zich beperkt tot het herhalen van wat in de bestreden beslissing is gesteld, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker 19 feiten van winkeldiefstal zou hebben gepleegd, hoe laakbaar ook, volstaat gelet op wat hiervoor al is vastgesteld over de gebreken in de overige motivering van de bestreden beslissing en gelet op de afwezigheid van het vonnis in het administratief dossier, niet om op deugdelijke wijze vast te stellen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.4. Het tweede middel leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNAERT	A. WIJNANTS
--------------------	-------------